

gik en stor Del af de Statsbestillinger bort, som der tidligere var fastsat en bestemt Afgang til for de faste Underofficerer, det var samtids med, at Reserveofficerinstitutionen blev oprettet. Senere har Rådskabskommunalloven fastsat, at 10 Aar efter dens Vedtagelse skulde en Del kommunale Bestillinger, hvortil Underofficererne før havde Lovmæssig Afgang, bortfalde. Dette Tidspunkt er nylig kommet; for et Aars Tid siden ere disse kommunale Bestillinger bortfaldne for Underofficererne. Dette kan naturligvis ikke unblade at øve en stor Indflydelse saavel paa Agangen til Underofficerklassen som paa Afgangen desfra for de ældre Vedkommende. Udvalgets Opmærksomhed har derfor naturlig været henvendt paa, om der ikke indenfor selve Hærens Ordningen kunde være Gebeter, hvor man kunde anvise de ældre Underofficerer som Belønning saadanne Stillinger, i hvilken de kunde indtræde. Derved er Udvalget blevet henledet paa den Tanke at foreslaa, at Stabsfregenterne kunne faae Ret til at søge deres Afsted ved 50 Aars Alderen, og at de, efter at de med Opnaaelsen af denne Alder have faaet deres Afsted med Pension isølge den for dem gjældende Pensionslov, overgik til Forstærkningen som Lieutenanter og Kompagnichefer og altsaa som saadanne oppebar det for disse Bestillinger i Lønningsloven fastsatte Honorar. Forholdet er jo det, at der for Diebliffet er store Balancer i Kompagniechefklassen i Forstærkningen. Den ærede Minister foreslaar Kompagniechefklassen forøget, det Mindretal, hvortil jeg hører, har jo ogsaa i den Henseende givet vor Tilslutning, og det har ogsaa været et Moment, der netop har bevirket, at vi have ønsket at bevare et lignende Antal Kompagnier, som Ministeren foreslaar, for at der paa den Maade kunde staves et saadant Antal Kompagniechefposter i Forstærkningen, at man kunde vente baade at faae en Tilgang dertil fra Premierlieutenanter og Kapitainer af Linien, der faldt for Aldersgrænserne — de sidste Antal vil imidlertid ikke blive stort paa Grund af den Aldersgrænse, der nu foreslaas, nemlig 55 for Lieutenanter og Kapitainer —, og at de øvrige Pladser kunne besættes ved Forfremmelser fra Underofficerklassen, fra Stabsfregenter, der udnævnes dertil, saa at der paa den Maade kunde gives dem en Belønning og Opmuntring. Jeg for min Person — og jeg tror, at det Samme gjælder for hele det Mindretal, hvortil jeg hører, — vilde ikke have været med til Forslag, som tilsigtede at lade yngre Underofficerer blive forfremmede til faste Officerer uden at have opfyldt alle de Betingelser, som isørgt ere fastsatte i Loven for at blive Officerer; men vi nære aldeles ingen Betænkelighed ved at lade den ældste Underofficerklasse paa denne Maade gaa over til Tjeneste som Kompagnichefer i Forstærkningen, hvortil den lange Rutine og lange Tjenestefaring, de have, vil gjøre dem skiktede uaagtet deres Alder. Vi anbefale derfor paa

dette Punkt at følge Udvalget, og jeg tror ikke at begaa nogen Indiskretion ved at sige, at den ærede Krigsminister i den Forhandling, vi have haft med ham under Konferencen, har udtalt sig tilsluttende til dette Forslag. Hvad jeg saaledes har anført, antager jeg omfatter egentlig alle de Spørgsmaal, som foreligger, nemlig Spørgsmaalet om den nøie Forbindelse, der er mellem Kadvernes Størrelse og Antallet af taktiske Afdelinger, Spørgsmaalet om, at man ikke skal opføre i Loven flere værnepligtige Befalingsmænd som tjenestegjørende, end der kan forudsættes at være tilstede — jeg kan naturligvis ikke have Noget imod, at der nominelt opføres et større Antal værnepligtige Befalingsmænd som tjenestegjørende, naar man blot samtidig gjør, hvad det kommer an paa, nemlig giver Erstatning med de faste Befalingsmænd for de sandsynlig vakante Numre. — Jeg skal blot endnu ganste kort til Forklaring nævne de enkelte Forslag, der ere stillede om underordnede Punkter, idet jeg mener, at man da ikke behøver senere at vende tilbage dertil. Ændringsforslagene Nr. 66 og 67 hænge sammen med, hvad jeg har nævnt ved Regimentsformationen; de ere at betragte som bortfaldne. Ændringsforslaget Nr. 69 er ogsaa et af dem, der ikke ville komme til Afstemning, da det bestemmer Kadverne for et Regiment. Mellem Ændringsforslagene Nr. 70 og 71 synes der ikke at være nogen meget stor Forskjel. Det første er stillet af det Mindretal, hvortil jeg hører, det andet af et Flertal. Den virkelige Forskjel ligger naturligvis skjult bagved, nemlig i Antallet af Bataillonerne. Jeg kan forbigaa alle Ændringsforslagene fra Nr. 76—83. Ændringsforslaget Nr. 87 svarer til den Bestemmelse, der er i den nuværende Hærens Ordning med Hensyn til Generalinspektøren for Artilleriet og Ingenieurkorpsen. Udvalget har troet, at denne Bestemmelse er hensigtsmæssig. Under Nr. 88 er der stillet Forslag om, hvorledes et Feltartilleriregiment skal sammensættes. Det vil ses, at foruden Chefen er der sat 2 Stabsofficerer. Aarsagen er den, at man har ment, at, naar Regimenterne ere saa store, som foreslaaet af Udvalget, er det nødvendigt at sikre sig Muligheden af, at de paa Feltfod kunne deles i forskellige Afdelinger. Iøvrigt er man for Artilleriets Vedkommende temmelig enig; der er kun foreslaaet nogle Reduktioner, idet Flertallet ikke har kunnet gaa saa vidt, som Ministeren har troet at burde foreslaa, og som Mindretallet har troet at kunne tilraade. For Generalstaben er det foreslaaet af et Flertal, at en Oberst skulde udgaa. Der er nogle af Udvalgets Medlemmer, der med stor Glæde vilde have hjulpet et Forslag fra Ministeren om, at der skulde være en fælles kommanderende General for hele Hæren. I saa Fald vilde den paagjældende Stabschef være saa meget naturligere. Der er imidlertid andre af Udval-